

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 27 października 2011 r.(*)

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dyrektywa 2007/46/WE – Homologacja pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów – Brak transpozycji w wyznaczonym terminie – Niepełna transpozycja

W sprawie C-311/10

mającej za przedmiot skargę o uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE, wniesioną w dniu 29 czerwca 2010 r.,

Komisja Europejska, reprezentowana przez G. Zavvosa oraz Ł. Habiaka, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentowanej przez M. Szpunara, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: A. Rosas, pełniący funkcję prezesa szóstej izby, A. Ó Caoimh i A. Arabadjiev (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: V. Trstenjak,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając procedurę pisemną,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swojej skardze Komisja Europejska zwraca się do Trybunału o stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (Dz.U. L 263, s. 1), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 48 rzeczonej dyrektywy.

Ramy prawne

2 Motyw 1 dyrektywy 2007/46 stanowi zasadniczo, że jest ona przekształceniem dyrektywy Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 42, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 92/53/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. (Dz.U. L 225, s. 1) (zwanej dalej „dyrektywą 70/156”).

3 Zgodnie z motywem 24 dyrektywy 2007/46 „obowiązek transponowania niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczyć się tylko do przepisów, które stanowią istotną zmianę w stosunku do poprzednich dyrektyw. Obowiązek transponowania przepisów, które nie zostały zmienione, wynika z poprzednich dyrektyw”.

4 Artykuł 48 dyrektywy 2007/46 stanowi:

„1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują w terminie do dnia 29 kwietnia 2009 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do istotnych zmian niniejszej dyrektywy. Tekst tych przepisów niezwłocznie przedstawiają Komisji.

Państwa członkowskie stosują powyższe przepisy od dnia 29 kwietnia 2009 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Zawierają także oświadczenie, zgodnie z którym odniesienia w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą interpretowane są jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą”.

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

5 W dniu 3 czerwca 2009 r. Komisja skierowała do Rzeczypospolitej Polskiej wezwanie do usunięcia uchybienia polegającego na braku transpozycji dyrektywy 2007/46. Pismem z dnia 17 lipca 2009 r. to państwo członkowskie odpowiedziało, że rzeczona dyrektywa została transponowana do polskiego prawa krajowego poprzez przepisy ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu drogowego, której przyjęcie przez parlament krajowy, ogłoszenie i zawiadomienie o niej Komisji miało nastąpić pod koniec 2009 r.

6 W dniu 23 listopada 2009 r. Komisja wystosowała do Rzeczypospolitej Polskiej uzasadnioną opinię, w której po pierwsze stwierdziła, iż ustawa o dopuszczeniu pojazdów do ruchu drogowego nie została jeszcze przyjęta, a po drugie wezwała wskazane państwo członkowskie do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do uzasadnionej opinii w terminie dwóch miesięcy od jej otrzymania.

7 Rzeczpospolita Polska odpowiedziała na uzasadnioną opinię pismem z dnia 22 stycznia 2010 r., w którym wskazała m.in., że prace przygotowawcze nad rzeczoną ustawą nadal trwają i powinny zakończyć się przed upływem drugiego kwartału 2010 r.

8 Z uwagi na to, że Komisja nie otrzymała od tego państwa członkowskiego żadnej innej informacji dotyczącej przyjęcia przepisów niezbędnych do transpozycji dyrektywy 2007/46, wniosła niniejszą skargę.

9 Następnie, w dniu 12 sierpnia 2010 r. otrzymała ona teksty sześciu ustaw i rozporządzeń krajowych uważanych przez Rzeczpospolitą Polską za akty transponujące dyrektywę 2007/46.

W przedmiocie skargi

W przedmiocie zakresu obowiązku transpozycji dyrektywy 2007/46

Argumentacja stron

10 Komisja zauważa, że do momentu przedstawienia repliki Rzeczpospolita Polska nigdy nie wyrażała wątpliwości co do wykładni art. 48 dyrektywy 2007/46 oraz że w każdym razie nie może ona powoływać się na trudności związane z interpretacją tej dyrektywy, aby odwlec jej transpozycję poza przewidziane terminy.

11 Zdaniem tej instytucji interpretację taką jak proponowana przez Rzeczpospolitą Polską, która zakłada, że wynikający z art. 48 ust. 1 dyrektywy 2007/46 obowiązek transpozycji mógłby nie obejmować żadnego z przepisów tej dyrektywy, należy odrzucić, podważa bowiem ona skuteczność dyrektywy 2007/46. Komisja utrzymuje, że przepis ten ma na celu, jak wynika z jej motywu 24, ograniczenie transpozycji rzeczonyj dyrektywy do przepisów, które stanowią istotną zmianę w stosunku do poprzednich dyrektyw.

12 Komisja podnosi, że wbrew twierdzeniom Rzeczypospolitej Polskiej możliwa jest transpozycja przepisu materialnego, nawet jeśli odsyła on do załącznika, i to w szczególności w wypadku dyrektyw ramowych. Twierdzi ona ponadto, że żaden obowiązek opracowania nowej wersji załączników do dyrektywy 2007/46 przed dniem 29 kwietnia 2009 r. nie wynika z przepisów owej dyrektywy oraz że w każdym razie ewentualna bezczynność Komisji w niczym nie wpływa na skargę o naruszenie prawa Unii przez państwo członkowskie.

13 Komisja twierdzi, że dyrektywa 2007/46 zawiera załączniki, których treść jest odmienna od treści załączników do dyrektywy 70/156, a zatem że Rzeczpospolita Polska nie transponowała w całości załączników do dyrektywy 2007/46. Okoliczność, że załączniki do tej ostatniej dyrektywy zostały przyjęte w formie rozporządzeń wykonawczych, nie ma żadnego wpływu na obowiązek prawidłowej transpozycji materialnych przepisów odsyłających do rzeczonych załączników. Ponadto współistnienie w polskim systemie prawnym norm krajowych stanowiących transpozycję załączników – nieaktualnych – do dyrektywy 70/156 i aktualnych załączników wprowadzonych rozporządzeniami skutkowałoby brakiem pewności prawa i stanowiłoby naruszenie prawa Unii.

14 Rzeczpospolita Polska odpowiada, że brzmienie art. 48 ust. 1 dyrektywy 2007/46 jest niejednoznaczne oraz że treść nałożonego przez niego obowiązku nie jest w związku z tym zrozumiała. Zarzuca ona w tym zakresie Komisji, że nie określiła ona dokładnie przedmiotu

swojej skargi. Opierając się na wersji francuskiej tego przepisu, Rzeczpospolita Polska podnosi, że można go interpretować w ten sposób, iż wymaga on transpozycji przepisów dyrektywy 2007/46, które wprowadzają istotne zmiany w stosunku do wcześniejszych dyrektyw. Inna interpretacja tego przepisu, którą potwierdzają wersje polska, niemiecka i angielska rzeczony dyrektywy, oznaczałaby, że państwa członkowskie mają obowiązek transpozycji przepisów dyrektywy 2007/46, które stanowią istotne zmiany owej dyrektywy.

15 Rzeczpospolita Polska podnosi, że Komisja nie opracowała ostatecznej wersji dyrektywy 2007/46 przed upływem terminu jej transpozycji, co utrudniało pełną transpozycję. Ponadto nierozsądna byłaby transpozycja przepisów ściśle związanych z załącznikami, których dokładna treść nie jest znana. Wskazane państwo członkowskie twierdzi również, że w dziedzinach, w których Komisja zastąpiła załączniki do dyrektywy 2007/46 załącznikami do rozporządzeń, nie istnieje obowiązek transpozycji, bowiem rozporządzenia są aktami obowiązującymi bezpośrednio.

Ocena Trybunału

16 Po pierwsze, w odniesieniu do pytania podniesionego przez Rzeczpospolitą Polską co do interpretacji art. 48 dyrektywy 2007/46 należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem państwo członkowskie nie może powoływać się na trudności związane z interpretacją dyrektywy, aby odwlec w czasie jej transpozycję poza przewidziane terminy (wyroki: z dnia 8 marca 2001 r. w sprawie C-316/99 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. s. I-2037, pkt 9; z dnia 20 marca 2003 r. w sprawie C-135/01 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. s. I-2837, pkt 25; z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie C-341/07 Komisja przeciwko Szwecji, pkt 12).

17 Należy ponadto odrzucić interpretację proponowaną przez Rzeczpospolitą Polską i opartą na wersjach polskiej, niemieckiej i angielskiej art. 48 dyrektywy 2007/46, które stanowią o transpozycji istotnych zmian „niniejszej dyrektywy”.

18 Z jednej strony z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że konieczność stosowania, a zatem i jednolitej wykładni przepisów prawa Unii, wyklucza, by w razie wątpliwości treść danego przepisu była rozpatrywana w sposób oderwany w jednej z jego wersji, lecz przeciwnie, wymaga ona, by był on interpretowany i stosowany w świetle jego wersji istniejących w innych językach urzędowych. W wypadku rozbieżności między różnymi wersjami językowymi aktu prawa Unii dany przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi część (wyrok z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie C-63/06 Profisa, Zb.Orz. s. I-3239, pkt 13, 14, a także przytoczone tam orzecznictwo).

19 W tym względzie należy zauważyć, przykładowo, że wersja francuska art. 48 dyrektywy 2007/46 stanowi, iż państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do istotnych zmian „apportées par cette directive” („wprowadzonych niniejszą dyrektywą”). Wszelką niejednoznaczność dotyczącą interpretacji tego przepisu uchyla zresztą sformułowanie motywu 24 dyrektywy 2007/46, który stanowi, że obowiązek transponowania owej dyrektywy jest ograniczony do przepisów, które stanowią istotną zmianę „w stosunku do poprzednich dyrektyw”.

20 Z drugiej strony zgodnie z utrwalonym orzecznictwem spośród kilku możliwych wykładni przepisu prawa wspólnotowego pierwszeństwo należy dać wykładni zapewniającej jego skuteczność (zob. w szczególności wyroki: z dnia 22 września 1988 r. w sprawie 187/87 Saarland i in., Rec. s. 5013, pkt 19; z dnia 24 lutego 2000 r. w sprawie C-434/97 Komisja przeciwko Francji, Rec. s. I-1129, pkt 21; a także z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07 Sturgeon i in., Zb.Orz. s. I-10923, pkt 47). Interpretacja art. 48 dyrektywy 2007/46, taka jak proponowana przez Rzeczpospolitą Polską, skutkowałaby tym, że wynikający z tego przepisu obowiązek transpozycji nie dotyczyłby żadnego z przepisów dyrektywy 2007/46. Należy zatem odrzucić taką interpretację, aby dyrektywa ta nie została pozbawiona skuteczności.

21 Jak więc wynika z pkt 19 niniejszego wyroku, należy uznać, że skarga wniesiona przez Komisję w niniejszej sprawie dotyczy wyłącznie przepisów dyrektywy 2007/46, które stanowią istotną zmianę dyrektywy 70/156.

22 W tym względzie, w odniesieniu, po drugie, do argumentu podniesionego przez Rzeczpospolitą Polską, według którego transpozycja niektórych przepisów dyrektywy 2007/46 została uniemożliwiona ze względu na zarzucany brak przyjęcia przez Komisję załączników do wskazanej dyrektywy, należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim niektóre załączniki opublikowane z pierwotnym tekstem rzeczony dyrektywy w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej są zgodne z załącznikami do dyrektywy 70/156, nie stanowią „istotnych zmian” w rozumieniu art. 48 dyrektywy 2007/46, a zatem nie są przedmiotem skargi Komisji w niniejszej sprawie.

23 W każdym razie, wbrew temu, co twierdzi Rzeczpospolita Polska, ewentualność przyszłej zmiany niektórych załączników do dyrektywy 2007/46 nie pozwala temu państwu członkowskiemu uchylić się od obowiązku transpozycji omawianej dyrektywy.

24 Należy bowiem stwierdzić, że dyrektywa 2007/46 tworzy i określa prawa i obowiązki wobec zainteresowanych podmiotów prawa. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w odniesieniu do transpozycji dyrektywy do porządku prawnego państwa członkowskiego jest niezbędne, aby omawiane prawo krajowe skutecznie

gwarantowało pełne stosowanie dyrektywy, aby sytuacja prawna wynikająca z tego prawa była dostatecznie precyzyjna i zrozumiała w celu pełnego zaspokojenia wymogów pewności prawa oraz aby beneficjenci byli w stanie poznać pełnię swych praw i w danym wypadku powołać się na nie przed sądami krajowymi (wyroki: z dnia 24 czerwca 2008 r. w sprawie C-272/07 Komisja przeciwko Luksemburgowi, pkt 10, 11; z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie C-292/07 Komisja przeciwko Belgii, pkt 69, 70; a także z dnia 7 października 2010 r. w sprawie C-154/09 Komisja przeciwko Portugalii, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 47).

25 Okoliczność, że pewne załączniki do dyrektywy 2007/46, które określają aspekty techniczne i sposoby stosowania tych praw i obowiązków, mogą być zmienione, jak przewiduje art. 39 ust. 2 rzeczony dyrektywy, aby dostosować je w szczególności do rozwoju wiedzy technologicznej i technicznej, nie zwalnia zatem Rzeczypospolitej Polskiej z obowiązku transpozycji przepisów wskazanej dyrektywy. Ponadto art. 39 ust. 5 określa, że przewidziane w nim środki mają na celu zmianę innych niż istotne elementów dyrektywy 2007/46.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego braku powiadomienia o przepisach dotyczących transpozycji

Argumentacja stron

26 Komisja podnosi, że Rzeczpospolita Polska oficjalnie powiadomiła o treści aktów transponujących do prawa krajowego dopiero w dniu 12 sierpnia 2010 r. oraz że aż do tego dnia ze stwierdzeń powyższego państwa członkowskiego wyraźnie wynikało, iż nie została dokonana transpozycja dyrektywy 2007/46 do prawa krajowego.

27 Rzeczpospolita Polska twierdzi, że nie powiadomiła wcześniej o obowiązujących już przepisach, które transponują i realizują cele dyrektywy 2007/46, ze względu na perspektywę rychłego zastąpienia części spośród nich przez przepisy ustawy o dopuszczeniu do ruchu pojazdów, w celu oszczędzenia Komisji podwójnego badania przepisów transponujących ową dyrektywę. Jednakże z powodu przedłużenia prac nad tym projektem ustawy Rzeczpospolita Polska ostatecznie postanowiła zawiadomić o krajowych tekstach prawnych obowiązujących w tamtym czasie.

Ocena Trybunału

28 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem istnienie uchybienia należy oceniać w odniesieniu do sytuacji państwa członkowskiego w chwili upływu terminu

wyznaczonego w uzasadnionej opinii oraz że późniejsze zmiany sytuacji nie mogą być uwzględnione przez Trybunał (zob. w szczególności wyroki: z dnia 27 października 2005 r. w sprawie C-23/05 Komisja przeciwko Luksemburgowi, Zb.Orz. s. I-9535, pkt 9; z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie C-120/09 Komisja przeciwko Belgii, pkt 19; z dnia 15 lipca 2010 r. w sprawie C-8/10 Komisja przeciwko Luksemburgowi, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 12).

29 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że w żadnym stadium postępowania poprzedzającego wniesienie skargi Rzeczpospolita Polska nie powiadomiła Komisji o przepisach transponujących dyrektywę 2007/46. Poinformowała ona tylko o okoliczności, że przepisy te zostaną wkrótce uchwalone. Dopiero w dniu 12 sierpnia 2010 r., tj. po wniesieniu przez Komisję skargi do Trybunału, to państwo członkowskie powiadomiło o krajowych przepisach transponujących i formalnie poinformowało o dokonaniu transpozycji dyrektywy 2007/46.

30 Należy przypomnieć, że w ramach postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 226 WE na Komisji, która musi ustalić wystąpienie zarzucanego państwu członkowskiemu uchybienia, spoczywa obowiązek przedstawienia Trybunałowi informacji niezbędnych do zbadania, bez możliwości oparcia się na jakimkolwiek domniemaniu, czy wspomniane uchybienie miało miejsce. Natomiast także na państwach członkowskich ciąży obowiązek, na podstawie art. 4 ust. 3 TUE, ułatwienia Trybunałowi wypełniania jego zadań, polegający w szczególności, zgodnie z art. 17 TFUE, na czuwaniu nad stosowaniem postanowień traktatu, jak również środków przyjętych przez instytucje na jego podstawie (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 września 2000 r. w sprawie C-408/97 Komisja przeciwko Niderlandom, Rec. s. I-6417, pkt 15, 16; z dnia 16 czerwca 2005 r. w sprawie C-456/03 Komisja przeciwko Włochom, Zb.Orz. s. I-5335, pkt 26; a także z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie C-427/07 Komisja przeciwko Irlandii, Zb.Orz. s. I-6277, pkt 105).

31 W celach wskazanych w powyższym orzecznictwie art. 48 ust. 2 dyrektywy 2007/46, podobnie jak inne dyrektywy, nakłada na państwa członkowskie obowiązek informowania.

32 Informacje, które państwa członkowskie są zobowiązane przedstawić Komisji, powinny być zrozumiałe i precyzyjne. Muszą one wskazywać jednoznacznie te przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, które zdaniem państwa członkowskiego wypełniają przewidziane w dyrektywie obowiązki. W braku tej informacji Komisja nie może stwierdzić, czy rzeczony państwo członkowskie w rzeczywistości i w całości wdrożyło dyrektywę. Uchybienie temu zobowiązaniu przez państwo członkowskie, niezależnie od tego, czy informacja w ogóle nie została przedstawiona, czy przedstawiono ją w sposób niewystarczająco zrozumiały i precyzyjny, może stanowić samodzielną podstawę do wszczęcia na podstawie art. 258 TFUE postępowania mającego na celu stwierdzenie tego

uchybiecia (zob. ww. wyroki: w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 27; w sprawie Komisja przeciwko Irlandii, pkt 107).

33 Ponadto, jeżeli transpozycję dyrektywy mogą zapewnić przepisy krajowe, które już obowiązują, państwa członkowskie nie są zwolnione w tym wypadku z formalnego obowiązku powiadomienia o nich Komisji, aby mogła ona ocenić ich zgodność z dyrektywą 2007/46 (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 30; w sprawie Komisja przeciwko Irlandii, pkt 108).

34 Ze względu na to, iż w niniejszym przypadku uznano, iż samo obowiązujące prawo zapewniało wykonanie przepisów dyrektywy 2007/46, obowiązkiem Rzeczypospolitej Polskiej było podanie do wiadomości Komisji danych przepisów ustawowych lub wykonawczych. Nie może ona przy tym skutecznie powoływać się na argument wcześniejszej notyfikacji tych przepisów prawa krajowego dokonanej w ramach transpozycji dyrektyw 70/156 i 92/53 w postaci obowiązującej przed zmianami wprowadzonymi dyrektywą 2007/46.

35 Należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie Rzeczpospolita Polska nie spełniła tych wymogów, ograniczając się do sformułowania ogólnych twierdzeń niepopartych w inny sposób, takich jak te przedstawione w pkt 7 i 15 niniejszego wyroku.

36 Wynika z tego, że nie powiadamiając Komisji o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wykonujących dyrektywę 2007/46, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 48 tej dyrektywy.

37 Z uwagi na to, że Rzeczpospolita Polska kwestionuje ponadto zarzucane uchybienie, jeśli chodzi o brak przyjęcia przepisów niezbędnych do transpozycji dyrektywy 2007/46, należy zbadać ten ostatni zarzut co do istoty.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego braku przyjęcia przepisów niezbędnych do transpozycji dyrektywy 2007/46

Argumentacja stron

38 Komisja podnosi, że przepisy krajowe, które zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej albo odpowiadają transpozycji przepisów lub załączników do dyrektywy 2007/46, albo umożliwiają uchylenie się od obowiązku transpozycji określonego przez art. 48 rzeczonyj dyrektywy, w rzeczywistości nie pozwalają uznać, iż Rzeczpospolita Polska dokonała pełnej transpozycji owej dyrektywy.

39 Rzeczpospolita Polska utrzymuje, że charakter niektórych przepisów dyrektywy 2007/46 czyni ich transpozycję zbędną. Owo państwo członkowskie powołuje się bowiem na brak obowiązku transpozycji ze względu na fakultatywny charakter niektórych przepisów wynikający z faktu, że są one skierowane do Rady Unii Europejskiej lub Komisji, a także z okoliczności, iż ich wykonanie wynika bezpośrednio z przepisów omawianej dyrektywy i z zasady lojalnej współpracy, ich charakteru technicznego oraz wreszcie ze względu na to, że zostały one już przetransponowane do prawa polskiego.

Ocena Trybunału

40 Należy przypomnieć, że transpozycja dyrektywy do prawa krajowego nie wymaga koniecznie formalnego i literalnego powtórzenia jej przepisów w wyraźnym i specjalnie do tego przeznaczonym przepisie prawa, a wystarczający może być ogólny kontekst prawny, jeżeli skutecznie zapewnia to zastosowanie dyrektywy w pełni, w sposób zrozumiały i precyzyjny (zob. w szczególności wyrok z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie C-507/04 Komisja przeciwko Austrii, Zb.Orz. s. I-5939, pkt 89).

41 Należy również przypomnieć, że każde z państw członkowskich będących adresatami dyrektywy jest zobowiązane do przyjęcia w ramach swojego krajowego systemu prawnego wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia pełnej skuteczności dyrektywy, zgodnie z celem, któremu służy (zob. w szczególności wyroki: z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie C-478/99 Komisja przeciwko Szwecji, Rec. s. I-4147, pkt 15; z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie C-233/00 Komisja przeciwko Francji, Rec. s. I-6625, pkt 75; z dnia 30 listopada 2006 r. w sprawie C-32/05 Komisja przeciwko Luksemburgowi, Zb.Orz. s. I-11323, pkt 32).

– W przedmiocie argumentu opartego na fakultatywnym charakterze niektórych przepisów dyrektywy 2007/46

42 W odniesieniu do art. 2 ust. 3 i 4, art. 20 ust. 2–3, art. 20 ust. 4 akapit trzeci, art. 8 ust. 3, art. 24 ust. 8, art. 25 ust. 1, art. 26 ust. 1 akapit drugi, art. 41 ust. 5, art. 41 ust. 6 akapit pierwszy, art. 41 ust. 7, a także art. 42 ust. 5 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że celem tych przepisów nie jest określenie fakultatywnych praw państw członkowskich, lecz przyznanie zainteresowanym osobom, w szczególności producentom pojazdów, określonych praw poprzez pozostawienie im samym decyzji o użytku, jaki z nich uczynią. Oferują one zatem te uprawnienia rzeczonym producentom, a nie państwom członkowskim. Zatem wbrew temu, co twierdzi Rzeczpospolita Polska, decyzja o transpozycji tych przepisów nie została pozostawiona ocenie ustawodawcy krajowego. Wynika z tego, że w przeciwieństwie do tego, co podnosi powyższe państwo członkowskie, przepisy te wymagają przyjęcia szczególnych przepisów transponujących w krajowym porządku prawnym.

43 Natomiast w odniesieniu do art. 29 ust. 1, art. 28 ust. 3 i 4, art. 31 ust. 12, art. 44 ust. 3 i 4, a także art. 45 ust. 2 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że przepisy te ustanawiają względem państw członkowskich uprawnienie, z którego państwa te mogą swobodnie skorzystać lub nie, a zatem nie muszą one być specjalnie transponowane do prawa krajowego.

– W przedmiocie argumentu opartego na okoliczności, zgodnie z którą niektóre przepisy dyrektywy 2007/46 są skierowane do Komisji i do Rady

44 Należy stwierdzić, że przepisy art. 11 ust. 5, art. 20 ust. 4 akapity pierwszy i drugi, art. 21, art. 29 ust. 2–4, art. 30 ust. 6 zdanie drugie część druga, art. 31 ust. 2, ust. 3 akapit drugi, ust. 4, ust. 6 akapit drugi, ust. 7 i ust. 10 zdanie drugie, art. 34 ust. 2 akapit pierwszy z wyjątkiem zdania trzeciego, ust. 4, art. 36, art. 39, art. 41 ust. 6 akapit drugi, art. 43 ust. 5, a także art. 47 ust. 1 zdanie drugie i ust. 2 dyrektywy 2007/46 nakładają obowiązki lub przyznają uprawnienia Komisji lub Radzie. Zatem jak podnosi Rzeczpospolita Polska, przepisy te nie muszą być specjalnie transponowane do krajowego porządku prawnego.

– W przedmiocie argumentu opartego na okoliczności, zgodnie z którą określone przepisy wymagają konkretnego działania

45 Należy stwierdzić, że art. 4 ust. 4 dyrektywy 2007/46, który przewiduje, że państwa członkowskie powołują lub wyznaczają organy właściwe w sprawach dotyczących homologacji i notyfikują Komisji takie powołanie lub wyznaczenie zgodnie z art. 43 owej dyrektywy, sam w sobie nie zawiera obowiązku transpozycji. To samo dotyczy art. 43 ust. 3 i 4 dyrektywy 2007/46, które precyzują obowiązki wyznaczania i powiadamiania służb technicznych.

46 Wystarczy także podjąć konkretne odpowiednie środki, aby wywiązać się z obowiązku wynikającego z art. 31 ust. 10 zdanie pierwsze dyrektywy 2007/46, polegającego na informowaniu Komisji w przypadku braku porozumienia między państwami członkowskimi w związku z zezwoleniami, o których mowa w art. 31 ust. 5. To samo dotyczy art. 47 ust. 1 dyrektywy 2007/46, który przewiduje obowiązek informowania Komisji o stosowaniu procedur dotyczących homologacji typu ustanowionych w tej dyrektywie, w szczególności o stosowaniu procesu wieloetapowego.

47 Nie dotyczy to natomiast art. 43 ust. 2 dyrektywy 2007/46, który przewiduje, że służba techniczna może prowadzić rodzaje działalności określone w art. 41 tej dyrektywy do celów homologacji typu wyłącznie wtedy, gdy [została wcześniej zgłoszona Komisji]. Należy więc stwierdzić, że przepis ten zawiera warunek wykonywania działalności służby technicznej. W tym względzie należy przypomnieć, że w celu zagwarantowania pełnego stosowania

dyrektywy pod względem prawnym, a nie tylko faktycznym państwa członkowskie powinny określić dokładne ramy prawne w danej dziedzinie (zob. w szczególności wyrok z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, Zb.Orz. s. I-275, pkt 40). Ponadto zasada pewności prawa wymaga, aby zakazy ustanowione przez dyrektywę zostały powtórzone w wiążących przepisach prawnych (zob. podobnie wyrok z dnia 15 marca 1990 r. w sprawie C-339/87 Komisja przeciwko Niderlandom, Rec. s. I-851, pkt 22, 25).

48 Artykuł 42 ust. 3 dyrektywy 2007/46 dotyczy obowiązku przedstawienia Komisji sprawozdania oceniającego umiejętności służb technicznych. Jak podnosi Komisja, adresatem tego obowiązku jest organ zobowiązany do oceny umiejętności służb technicznych na mocy art. 42 dyrektywy 2007/46. Należy przypomnieć, że transpozycja dyrektywy nie jest pełna, jeżeli dopuszcza utrzymanie stanu niepewności co do zakresu obowiązków zainteresowanych podmiotów prawa w dziedzinie uregulowanej przez ową dyrektywę (zob. podobnie wyrok z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie C-296/01 Komisja przeciwko Francji, Rec. s. I-13909, pkt 66).

– W przedmiocie argumentu opartego na technicznym charakterze niektórych przepisów dyrektywy 2007/46

49 Jak przyznała Komisja, art. 40, 49, 50 i 51 dyrektywy 2007/46 wykazują charakter techniczny i nie nakładają obowiązków na państwa członkowskie, a zatem nie muszą być specjalnie transponowane do prawa wewnętrznego.

50 Nie jest tak natomiast w wypadku art. 44 ust. 1 i 2, a także art. 45 ust. 1, 3 i 4 dyrektywy 2007/46, które są źródłem praw i obowiązków wobec zainteresowanych podmiotów prawa. Jak bowiem wynika z pkt 48 niniejszego wyroku, transpozycja dyrektywy nie jest pełna, jeżeli dopuszcza utrzymanie stanu niepewności co do zakresu praw i obowiązków jednostek w dziedzinie uregulowanej przez ową dyrektywę. Do Rzeczypospolitej Polskiej należało zatem przyjęcie przepisów krajowych niezbędnych do transpozycji tych przepisów.

– W przedmiocie argumentu opartego na wykonaniu w prawie krajowym przepisów dyrektywy 2007/46

51 W każdym wypadku należy określić charakter przepisu przewidzianego w dyrektywie, którego dotyczy skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom, w celu ustalenia zakresu obowiązku transpozycji ciężącego na państwach członkowskich (zob. w szczególności wyrok z dnia 20 października 2005 r. w sprawie C-6/04 Komisja przeciwko Zjednoczonemu

Królestwu, Zb.Orz. s. I-9017, pkt 22). Należy w tym względzie, jak wynika z pkt 21 niniejszego wyroku, zbadać przepisy dyrektywy 2007/46, które stanowią „istotne zmiany” w rozumieniu art. 48 owej dyrektywy.

52 Po pierwsze, należy stwierdzić, że – jak przypomniano w pkt 30 i 32 niniejszego wyroku – informacje, które państwa członkowskie są zobowiązane przedstawić Komisji, powinny być jasne i precyzyjne.

53 W odniesieniu do art. 1 i 2 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska nie precyzuje, które przepisy krajowe miałyby transponować te artykuły. Rzeczpospolita Polska nie precyzuje ponadto, które przepisy krajowe zapewniają wykonanie przepisów dyrektywy 2007/46 zawierających pojęcia określone w pkt 16, 26, 28, 30 i 32, a także pkt 37–40 w art. 3 tej dyrektywy.

54 W odniesieniu do art. 4 ust. 1 dyrektywy 2007/46, który zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby producenci wnioskujący o udzielenie homologacji wypełniali swoje obowiązki wynikające z tej dyrektywy, wydaje się, że Rzeczpospolita Polska nie zapewniła pełnej transpozycji wszystkich przepisów rzeczonyj dyrektywy, które nakładają obowiązki na producentów. Jest tak w wypadku art. 19 ust. 3 dyrektywy 2007/46, który zobowiązuje ich do umieszczenia znaku homologacji typu WE zgodnie z wymogami dodatku do załącznika VII do omawianej dyrektywy.

55 W odniesieniu do art. 5 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska ogranicza się do odesłania do przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym (zwaney dalej „prawem o ruchu drogowym”) i rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 24 października 2005 r. w sprawie homologacji typu pojazdów samochodowych i przyczep (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie homologacji”), przywołanych w sposób bardzo ogólny, co nie pozwala na prawidłową ocenę poziomu transpozycji tego artykułu.

56 W odniesieniu do art. 20 ust. 1, art. 23 ust. 2 i 7, art. 24 ust. 1 i 4, art. 25 ust. 2, art. 26 ust. 2, art. 27 ust. 4 i 5, a także art. 28 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 1–5, art. 31 ust. 6 akapit pierwszy, art. 31 ust. 8 i 9, art. 37, 38, 42 i 46 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska nie dostarcza żadnych dokładnych i istotnych informacji co do treści norm krajowych, które według niej transponują te przepisy.

57 W odniesieniu do art. 38 rzeczonyj dyrektywy należy ponadto odrzucić argument Rzeczypospolitej Polskiej, że stosowanie zasady swobody umów wystarczy, aby zapewnić jego transpozycję.

58 W odniesieniu do art. 42 wspomnianej dyrektywy należy dodać, że zwykle praktyki administracyjne, z natury podlegające zmianom według uznania administracji i pozbawione odpowiedniej reklamy, nie gwarantują prawidłowej transpozycji dyrektywy (zob. w szczególności wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-283/07 Komisja przeciwko Włochom, pkt 33).

59 Po drugie, należy stwierdzić, że przepisy krajowe przywołane przez Rzeczpospolitą Polską nie pozwalają na zapewnienie pełnej i prawidłowej transpozycji niektórych przepisów dyrektywy 2007/46.

60 W odniesieniu do art. 2 ust. 2 dyrektywy 2007/46 wystarczy stwierdzić, że podczas gdy przepis ten przewiduje, iż rzeczona dyrektywa nie ma zastosowania do homologacji typu lub dopuszczenia indywidualnego m.in. ciągników rolniczych, art. 68 prawa o ruchu drogowym obejmuje m.in. te ostatnie.

61 Jeśli chodzi o art. 3 dyrektywy 2007/46, Rzeczpospolita Polska twierdzi, że nie jest zobowiązana do dokonania odrębnej transpozycji definicji zawartych w tym artykule oraz że należy oceniać znaczenie transpozycji tych definicji, badając uregulowania transponujące materialne przepisy owej dyrektywy. Jak jednak podnosi Komisja, brak odrębnej transpozycji definicji zakłada, że każdy z aktów wprowadzających do prawa krajowego poszczególne przepisy dyrektywy 2007/46 zawierające pojęcia zdefiniowane w jej art. 3 powinien dokładnie wyznaczyć jego zakres stosowania, aby był on w pełni zgodny z zakresem stosowania przepisów tej dyrektywy, czego Rzeczpospolita Polska nie wykazała.

62 Zdaniem tego państwa członkowskiego definicja terminu „akt prawny” zawarta w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2007/46 wynika bowiem z art. 68 ust. 11–13 prawa o ruchu drogowym transponującego art. 14 rzeczonyj dyrektywy. Należy jednak stwierdzić, że ogólne sformułowanie przepisu krajowego nie pozwala na precyzyjne oddanie brzmienia przepisu przewidzianego w omawianej dyrektywie. To samo dotyczy art. 67 ust. 1 prawa o ruchu drogowym, który powtarza definicję terminu „dopuszczenie indywidualne” zawartego w art. 3 pkt 6 dyrektywy 2007/46. Z tych samych powodów Rzeczpospolita Polska nie wykazała też, że dokonała transpozycji terminu „świadectwo dopuszczenia indywidualnego” zdefiniowanego w art. 3 pkt 35 owej dyrektywy.

63 W odniesieniu do terminów zdefiniowanych w art. 3 pkt 8–10 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska powołała się na transpozycję art. 6 owej dyrektywy dotyczącego homologacji typu pojazdu w sposób bardzo ogólny, ograniczając się do wskazania, że § 5 rozporządzenia w sprawie homologacji przewiduje procedurę dla różnych kategorii homologacji typu pojazdów, co nie pozwala na prawidłową ocenę poziomu transpozycji rzeczonych przepisów dyrektywy 2007/46.

64 Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 2007/46 zobowiązuje państwa członkowskie do udzielenia homologacji tylko takim pojazdom, częściom, układom lub oddzielnym zespołom technicznym, które spełniają wymagania tej dyrektywy. Należy jednak stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska w tym zakresie odsyła do art. 68 ust. 1 prawa o ruchu drogowym i rozporządzenia w sprawie homologacji. Należy stwierdzić, że przepisy te nie przewidują określonych wymogów, w szczególności tych dotyczących pojazdów przystosowanych dla osób niepełnosprawnych, jak wymaga tego dodatek 3 do załącznika XI do dyrektywy 2007/46.

65 W odniesieniu do transpozycji art. 6 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że przewiduje on nowe procedury homologacji typu WE, a zatem wbrew temu, co twierdzi Rzeczpospolita Polska, nie odpowiada art. 3 dyrektywy 70/156. Ponadto § 5 rozporządzenia w sprawie homologacji, do którego odsyła Rzeczpospolita Polska, nie powtarza procedur homologacji typu ani – w odniesieniu do homologacji wielostopniowej – nowych elementów przewidzianych w art. 3 ust. 4 i 8 dyrektywy 2007/46.

66 Jeśli chodzi o art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2007/46, Rzeczpospolita Polska odsyła do przepisów krajowych transponujących art. 9, 10 i 12 tej dyrektywy. Nie można jednak przyjąć tego argumentu, ponieważ obowiązki określone w tych ostatnich artykułach są odrębne od obowiązków stworzonych przez art. 8 dyrektywy 2007/46.

67 W odniesieniu do transpozycji art. 8 ust. 5–8 dyrektywy 2007/46 władze polskie powołują się na art. 68a ust. 1–4 prawa o ruchu drogowym. Należy jednak stwierdzić, że te przepisy krajowe nie przewidują obowiązków określonych przez przepisy wskazanej dyrektywy. Ponadto Rzeczpospolita Polska powołuje się na współpracę między organami krajowymi w dziedzinie homologacji. W tym względzie należy zauważyć, jak przypomniano w pkt 58 niniejszego wyroku, że zwykle praktyki administracyjne, z natury podlegające zmianom według uznania administracji i pozbawione odpowiedniej reklamy, nie gwarantują prawidłowej transpozycji dyrektywy.

68 W odniesieniu do art. 10 ust. 3 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska nie wykazała, iż §§ 5 i 6 rozporządzenia w sprawie homologacji oraz art. 68 ust. 7 prawa o ruchu drogowym wyraźnie przewidują, że nie jest konieczne dokonanie dodatkowej homologacji części lub oddzielnego zespołu technicznego, jeżeli są one również objęte homologacją typu układu w odniesieniu do pojazdu. Należy zatem stwierdzić, że odpowiedni obowiązek zawarty w art. 10 ust. 3 dyrektywy 2007/46 nie został przetransponowany do prawa polskiego.

69 W odniesieniu do art. 12 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska nie wykazała, iż istniejące przepisy krajowe wyraźnie przewidują, że organ udzielający homologacji może przeprowadzać wszelkie testy i badania

określone w każdym z aktów prawnych wymienionych w załączniku IV lub w załączniku XI na próbkach pobranych u producenta, w tym w zakładzie produkcyjnym.

70 Jeśli chodzi o art. 17 ust. 1–3 dyrektywy 2007/46, należy stwierdzić, że art. 68 ust. 11, 14 i 15, a także art. 68a ust. 2 prawa o ruchu drogowym nie powtarzają z niezbędną dokładnością elementów przewidzianych przez te przepisy dyrektywy, w szczególności w wypadku zaprzestania produkcji lub utraty ważności jednego z wariantów w ramach typu pojazdu.

71 W odniesieniu do art. 18 ust. 2, 4, 7 i 8 dyrektywy 2007/46 z uwag przedstawionych przez Rzeczpospolitą Polską nie wynika, aby art. 69 prawa o ruchu drogowym przewidywał uregulowanie dotyczące języka, w jakim powinien być sporządzony certyfikat zgodności.

72 Ponadto Rzeczpospolita Polska nie wykazała z dostateczną precyzją, że art. 68 ust. 7 pkt 2 prawa o ruchu drogowym określa, jak przewiduje art. 20 ust. 5 dyrektywy 2007/46, iż przepisu tego nie stosuje się w przypadkach, gdy układ, część lub oddzielny zespół techniczny są zgodne z regulaminem Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ).

73 Jeśli chodzi o art. 22 dyrektywy 2007/46, należy zauważyć, że Rzeczpospolita Polska nie wykazała, iż § 7 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie homologacji przewiduje wymóg stosowania procedury mieszanej homologacji typu, o której mowa w art. 6 ust. 4 owej dyrektywy, ani nie wyłącza jej stosowania do pojazdów specjalnych, jak tego wymaga odpowiednio art. 22 ust. 1 i 2.

74 Elementy przedstawione przez Rzeczpospolitą Polską nie mogą potwierdzić pełnej transpozycji art. 23 ust. 2, art. 24 ust. 3 oraz art. 24 ust. 6 akapity drugi i trzeci dyrektywy 2007/46.

75 Jeśli chodzi o art. 32 dyrektywy 2007/46 dotyczący wycofywania pojazdów, Rzeczpospolita Polska powołuje się na art. 68 ust. 16 prawa o ruchu drogowym oraz § 9 rozporządzenia w sprawie homologacji. Według uwag tego państwa członkowskiego wskazane przepisy sankcjonują nieprzestrzeganie przepisów dyrektywy i stosowanie procedur kontroli zgodności produkcji.

76 W odniesieniu do art. 41 dyrektywy 2007/46 w zakresie, w jakim jej ust. 1 przewiduje, że wyznaczone przez państwo członkowskie służby techniczne stosują się do przepisów tej dyrektywy, należy stwierdzić, że okoliczność, iż Rzeczpospolita Polska zastosowała się do

odpowiednich przepisów dyrektywy 70/156, nie pozwala na zapewnienie prawidłowej transpozycji tego artykułu.

77 Po trzecie, należy stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska niesłusznie odsyła do niektórych załączników do dyrektywy 2007/46 w celu zwolnienia się od obowiązku transpozycji niektórych przepisów tej dyrektywy. Okoliczność, że niektóre załączniki do tej dyrektywy zostały przyjęte w postaci rozporządzeń wykonawczych, nie ma bowiem wpływu na obowiązek transpozycji materialnych przepisów odsyłających do wskazanych załączników.

78 W odniesieniu do art. 7 ust. 4 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że skoro ust. 2 załącznika V do tej dyrektywy nie nakłada na producenta obowiązku wynikającego ze wskazanego przepisu, obowiązek ten powinien zatem być powtórzony w przepisie krajowym.

79 W odniesieniu do art. 9 ust. 6 i 7 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że załączniki III i VI do tej dyrektywy tylko opisują dokumenty informacyjne i definiują niektóre aspekty techniczne dotyczące wykonania obowiązków przewidzianych przez rzeczony przepis, powinny one zatem być przetransponowane do prawa krajowego.

80 W odniesieniu do art. 11 ust. 3 dyrektywy 2007/46, który dopuszcza stosowanie wirtualnych metod testowania w miejsce zwykłych procedur badań, oraz do art. 11 ust. 4 stanowiącego, że wirtualne metody testowania muszą spełniać warunki ogólne, należy stwierdzić, iż przywołany przez Rzeczpospolitą Polską załącznik XVI do rzeczony dyrektywy obejmuje jedynie opis warunków ogólnych, jakie muszą spełniać wirtualne metody testowania.

81 Jeśli chodzi o transpozycję art. 18 ust. 5 i 6, należy stwierdzić, że określają one wymogi, które nie są powtórzone w przywołanym przez Rzeczpospolitą Polską załączniku IX do dyrektywy 2007/46.

82 W odniesieniu do art. 19 ust. 3 dyrektywy 2007/46 należy zauważyć, że obowiązek umieszczenia znaku homologacji typu WE zgodnie z określonym wzorem jest ustanowiony w tym przepisie, podczas gdy dodatek do załącznika VII przedstawia tylko wzór.

83 Jeśli chodzi o art. 23 ust. 4 dyrektywy 2007/46, należy stwierdzić, że załączniki IV, VI i VII do tej dyrektywy nie określają obowiązku dopuszczenia układów, części lub oddzielnych zespołów technicznych, jak tego wymaga wskazany przepis.

84 W odniesieniu do art. 24 ust. 5 dyrektywy 2007/46 należy stwierdzić, że w akapicie drugim przepis ten stanowi, iż na świadectwach dopuszczenia indywidualnego nie umieszcza się nagłówka „Homologacja WE pojazdu”, oraz że w akapicie trzecim przewiduje on obowiązek umieszczenia numeru identyfikacyjnego danego pojazdu. Załącznik VI do dyrektywy 2007/46 określa tylko wzór świadectwa homologacji typu WE.

85 Jeśli chodzi o transpozycję art. 42 ust. 2 dyrektywy 2007/46, należy stwierdzić, że dodatek 2 do załącznika V do owej dyrektywy określa sposoby, według których jest przeprowadzane postępowanie oceniające, lecz nie stanowi podstawy obowiązku przeprowadzenia tego postępowania.

86 Po czwarte, należy stwierdzić, że transpozycja niektórych przepisów dyrektywy 2007/46 jest zapewniona w prawie polskim.

87 Jak bowiem argumentuje Rzeczpospolita Polska, co nie jest w tym aspekcie kwestionowane, art. 50 ust. 1 kodeksu postępowania administracyjnego przewiduje, że organ administracji publicznej może wzywać osoby do udziału w podejmowanych czynnościach i do złożenia wyjaśnień lub zeznań osobiście, przez pełnomocnika lub na piśmie, jeżeli jest to niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy lub dla wykonywania czynności urzędowych. Wskazane państwo członkowskie wyjaśnia, że decyzja właściwego organu w zakresie homologacji jest decyzją administracyjną. W tych okolicznościach należy uznać, że przepisy te mogą zagwarantować prawidłową transpozycję art. 6 ust. 7 i art. 7 ust. 3 dyrektywy 2007/46.

88 Jeśli chodzi o art. 24 ust. 2 dyrektywy 2007/46, owo państwo członkowskie wskazuje, że procedura dopuszczenia indywidualnego odpowiada odstąpieniu od stosowania warunków technicznych przewidzianemu w art. 67 ust. 1 prawa o ruchu drogowym, który nie przewiduje badań niszczących i na mocy którego właściwy organ wykorzystuje wszelkie stosowne informacje dostarczone przez wnioskodawcę. W tych okolicznościach należy uznać, że odpowiedni obowiązek zawarty w art. 24 ust. 2 dyrektywy 2007/46 został przetransponowany do prawa polskiego.

89 Po piąte, w odniesieniu do transpozycji przepisów dyrektywy 2007/46, które nie były przedmiotem powyższej analizy, należy stwierdzić, że albo nie stanowią one istotnych zmian w rozumieniu art. 48 omawianej dyrektywy, albo Rzeczpospolita Polska nie przedstawiła argumentów mogących odeprzeć uchybienie zarzucane przez Komisję.

90 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych

koniecznych do wykonania dyrektywy 2007/46, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 48 rzeczonyj dyrektywy.

W przedmiocie kosztów

91 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania, a Rzeczpospolita Polska przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

1) Nie powiadamiając Komisji Europejskiej o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wykonujących dyrektywę 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającą ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 48 rzeczonyj dyrektywy.

2) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2007/46, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 48 rzeczonyj dyrektywy.

3) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy

* Język postępowania: polski.